

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2019 r. w Lublinie

sprawy I. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 10 grudnia 2018 r. sygn. akt IV U 267/18

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia

14 lutego 2018 roku, numer (...) w ten sposób, że ustala, iż zadeklarowana przez I. M. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe za miesiąc październik 2017 roku ulega proporcjonalnemu zmniejszeniu w części obejmującej kwotę najniższej podstawy składek, zaś w pozostałej części oddala odwołanie, a koszty procesu między stronami wzajemnie znosi;

II. w pozostałej części oddala apelację;

III. koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

Jacek Chaciński Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krzysztof Szewczak

III AUa 90/19

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 14 lutego 2018 r., znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że podstawa wymiaru składek dla I. M. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe za miesiąc październik 2017 r. wynosi 10 657,50 zł.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że pierwszorazowy imienny raport miesięczny ZUS (...) przekazany wraz z deklaracją rozliczeniową w dniu 14 listopada 2017 r. przez płatnika składek I. M. za miesiąc październik 2017 r. był prawidłowy, a co za tym idzie brak było podstaw do jego skorygowania w zakresie podstawy wymiaru składek. W pierwszorazowej dokumentacji za październik 2017 r. płatnik składek zadeklarowała wyższą podstawę wymiaru składek niż kwota najniższej podstawy wymiaru dla osób prowadzących pozarolniczą działalność, wskazanej w art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też stosownie do literalnego brzmienia art. 18 ust. 9 i ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w przypadku I. M. nie zachodzą przesłanki, a tym samym możliwość dokonania pomniejszenia zadeklarowanej w kwocie 10 657,50 zł podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i dokonania korekty dokumentacji w tym zakresie, w związku z niezdolnością do pracy trwającą przez część miesiąca oraz prawem z tego tytułu do zasiłku chorobowego.

W odwołaniu od w/w decyzji ubezpieczona I. M. domagała się jej zmiany poprzez ustalenie, że podstawą wymiaru składek dla niej z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe chorobowe i wypadkowe za październik 2017 r. stanowi kwota 343,79 zł, a nadto wносиła o zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że brak było podstaw do zakwestionowania przez organ rentowy dokumentacji korygującej imienny raport miesięczny ZUS (...) przekazanej przez nią organowi rentowemu w dniu 27 listopada 2017 r. w związku z przebywaniem na zasiłku chorobowym od dnia 2 października 2017 r. I. M. wyjaśniła, że miała pełne prawo do proporcjonalnego obniżenia podwyższonej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za październik 2017 r. z kwoty 10 657,70 zł do kwoty 343,79 zł. Wnioskodawczyni ponadto podniosła, że organ rentowy błędnie interpretuje przepisy art. 18 ust. 9 i 10 w/w ustawy, gdyż nie mają one na celu zawężenie możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie najniższej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Zostało w nich jedynie podkreślone, że nawet najniższa podstawa wymiaru składek podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie, że podstawa wymiaru składek dla I. M. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe za miesiąc październik 2017 r. wynosi 343,79 zł. Sąd Okręgowy nadto zasądził od organu rentowego na rzecz I. M. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu obejmujących koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że I. M. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) w S.. Z tego tytułu została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Od dnia 1 września 2004 r. I. M. jest objęta dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Do czerwca 2017 r. I. M. deklarowała najniższą obowiązującą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, tj. odpowiednio 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia. W okresie od lipca 2017 r. do października 2017 r. I. M. deklarowała podwyższoną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 10 657,50 zł.

W okresie od 2 października 2017 r. do 31 października 2017 r. I. M. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu ciąży i z tego tytułu pobierała zasiłek chorobowy.

W dniu 27 listopada 2017 r., za pośrednictwem biura (...), ubezpieczona I. M. przekazała do organu rentowego korektę deklaracji rozliczeniowej ZUS (...) za październik 2017 r. oraz imienny raport rozliczeniowy ZUS (...), wskazując podstawę wymiaru składek za jeden dzień października 2017 r. w wysokości 343,79 zł.

Pismem z dnia 10 stycznia 2018 r. organ rentowy wezwał I. M. do złożenia korekty dokumentów rozliczeniowych za październik 2017 r. z wykazaniem pierwotnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 10 657,50 zł.

W związku z oświadczeniem płatnika składek, organ rentowy w dniu 31 stycznia 2018 r. wszczął postępowanie w sprawie ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla I. M. za miesiąc październik 2017 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, w wyniku którego wydano zaskarżoną decyzję z dnia 14 lutego 2018 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach sprawy, a także na podstawie zeznań świadka R. R..

Odwołanie płatnika składek I. M. zostało uznane przez Sąd Okręgowy za zasadne i jako takie zasługujące na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego, są bezsporne, natomiast spór sprowadzał się do wykładni przepisów określających zasady ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą oraz możliwości proporcjonalnego zmniejszenia tej podstawy w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało więc wyjaśnienie treści art. 18 ust. 9 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, a mianowicie, czy zezwala on na proporcjonalne zmniejszenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zadeklarowanej w kwocie wyższej niż najniższa podstawa wymiaru składek, stanowiąca 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 tej ustawy na dany rok kalendarzowy, za miesiąc w którym obowiązek podlegania ubezpieczeniom istniał tylko przez część miesiąca, czy też możliwość przedmiotowej korekty podstawy wymiaru istnieje tylko w sytuacji, gdy podstawa wymiaru ustalona była w najniższej wysokości określonej w art. 18 ust. 8 w/w ustawy.

Przepis art. 18 ust. 8 ostatnio powołanej ustawy zawiera generalną zasadę, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne emerytalne i rentowe osób prowadzących działalność gospodarczą stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek na dany rok kalendarzowy. Wyjątki od powyższej zasady ustawodawca wskazał w ust. 9, który stanowi, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku (art. 18 ust. 10 ustawy).

Zdaniem Sądu Okręgowego, prawidłowa interpretacja art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że w przepisach tych nie chodzi o zawężanie możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie w przypadku najniższej podstawy wymiaru składek, ale podkreślenie, że nawet najniższa podstawa wymiaru podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. Skoro prawo do proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru

składek ustawodawca przyznał osobom deklaruującym minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej takiego prawa nie mógł pozbawiać ubezpieczonych, którzy zadeklarowali wyższą podstawę wymiaru składek od minimalnej.

W ocenie Sądu Okręgowego interpretacja, jaką prezentuje w tej sprawie organ rentowy, prowadziłyby do nieuzasadnionego uprzywilejowania tych ubezpieczonych, którzy zadeklarowali podstawę wymiaru składek w najniższej wysokości i w konsekwencji do naruszenia zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych. Zdaniem Sądu Okręgowego, występujące w tej sprawie zagadnienie należy interpretować tak, jak to uczyniły Sądy Apelacyjne m.in. w Lublinie oraz Łodzi. Obecnie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym przepis art. 18 ust. 8 ustawy systemowej nie odbiera ubezpieczonym, którzy zadeklarowali składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w rozmiarze przekraczającym ustawowe minimum, prawa do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składki w miesiącu, w którym nastąpiło objęcie ubezpieczeniem, bądź w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca. Podkreśla się przy tym, że skoro prawo takie zachowują osoby deklarujące minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej winni z niego korzystać także ubezpieczeni wnoszący składki wyższe od minimalnych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 czerwca 2017 r., III AUa 1375/16 i z dnia 19 grudnia 2017 r., III AUa 501/17 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 listopada 2017 r., AUa 60/17). Sąd Okręgowy w całości powyższą argumentacją wyrażoną w przytoczonych orzeczeniach Sądów Apelacyjnych podzielił.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że ustalił podstawę wymiaru składek dla I. M. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe za miesiąc październik 2017 r. w kwocie 343,79 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, organ rentowy zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 18 ust. 8, ust. 9 i ust. 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 1778) poprzez ich błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że wnioskodawczyni była uprawniona do pomniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc październik 2017 r. w oparciu o powołaną regulację.

W konsekwencji tego zarzutu organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kosztów postępowania obejmujących koszty zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego częściowo zasługiwała na uwzględnienie.

Istota sporu w sprawie niniejszej, jak trafnie zauważył Sąd I instancji, sprowadzała się do prawidłowej wykładni przepisów określających zasady ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą oraz możliwości proporcjonalnego zmniejszenia tej podstawy w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy. Dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niniejszej istotne znaczenie miała więc prawidłowa wykładnia art. 18 ust. 9 i 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 300 ze zm.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, pomimo stabilności spornych regulacji (art. 18 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie był nowelizowany od wejścia w życie tej ustawy, zaś przepis art. 18 ust. 10 był tylko raz nowelizowany), nie doszło do wypracowania ich zakresu znaczeniowego. W judykaturze ukształtowały się dotychczas dwa biegunowo odmienne stanowiska.

Pierwsze z nich opiera się na założeniu, że proporcjonalne obniżenie podstawy wymiaru składek dotyczy wszystkich podmiotów prowadzących pozarolniczą działalność, niezależnie od wysokości deklarowanej podstawy. Stanowisko to opiera się na założeniu, że w przepisach art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie chodzi o zawężanie możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie do najniższej podstawy wymiaru składek, ale podkreślenie, że nawet najniższa podstawa wymiaru podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. Skoro bowiem

prawo do proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składek ustawodawca przyznał osobom deklarującym minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej takiego prawa nie mógł pozbawiać ubezpieczonych, którzy zadeklarowali wyższą podstawę wymiaru składek. Za tym stanowiskiem opowiedział się Sąd I instancji.

Drugie stanowisko, koncentrujące się na ścisłej wykładni językowej, opowiada się za możliwością proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek tylko w razie zadeklarowania najniższej podstawy ich wymiaru. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga dochody i w jakiej wysokości. A zatem ustawodawca pozwolił tej kategorii ubezpieczonych podjąć samodzielnie decyzję odnośnie do wskazania przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek, ograniczając jego wysokość wyłącznie w odniesieniu do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, mimo że wysokość wypłacanych przez organ rentowy świadczeń jest zazwyczaj nieekwiwalentna w stosunku do wkładu ubezpieczonego, zwłaszcza w przypadku krótkiego okresu opłacania składek od podstawy wyższej niż minimalna. Stąd, mając na uwadze między innymi funkcję redystrybucyjną ubezpieczeń społecznych i równowagi budżetowej, inne są uprawnienia ubezpieczonych deklarujących najniższą podstawę wymiaru składek od uprawnień ubezpieczonych deklarujących wyższą podstawę jej wymiaru. Za tym stanowiskiem opowiedział się w apelacji pozwany organ rentowy.

Poważne wątpliwości co do wykładni przepisów art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zaważyły na podjęciu przez Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów uchwały z dnia 11 lipca 2019 r., III UZP 1/19 (LEX nr 2694499), w której wyjaśniono, że proporcjonalnemu zmniejszeniu ulega kwota najniższej podstawy wymiaru składek bez względu na jej wysokość zadeklarowaną przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność (art. 18 ust. 9 i 10 oraz art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 300 z późn. zm.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podniósł, że w przypadku zaistnienia okoliczności wskazanych w zakresie stosowania art. 18 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (w związku z art. 18 ust. 10 ustawy), bez względu na wysokość zadeklarowanej podstawy wymiaru składek, zmniejszeniu każdorazowo ulega wyłącznie kwota najniższej podstawy wymiaru składek – wskazana zgodnie z zakresem jej normowania. W konsekwencji, wyznaczony treścią normy zakres zastosowania oznacza obniżenie (przez płatnika składek) możliwej do zadeklarowania kwoty, w sytuacji zaistnienia po stronie ubezpieczonego niezdolności do pracy i spełnienia warunków nabycia prawa do zasiłku (art. 18 ust. 10 ustawy). Natomiast z racji na brak sankcji w analizowanym przepisie, należy przyjąć, że obniżenie może nastąpić (nie ma obowiązku) za miesiąc, w którym zaistniała niezdolność do pracy trwająca przez wskazaną część miesiąca. Zakresem normowania objęci są zatem wszyscy ubezpieczeni, bez względu na wysokość zadeklarowanej podstawy wymiaru składek. Opisaną regułę można zdefiniować w następujący sposób. Adresatem normy wynikającej z art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych objęty jest ubezpieczony (prowadzący pozarolniczą działalność), który spełnił następujące warunki: (-) zadeklarował kwotę stanowiącą podstawę wymiaru składek (bez względu na jej wysokość); (-) opłacił składkę za cały miesiąc; (-) jego ubezpieczenie trwało tylko przez część miesiąca; (-) wystąpiła niezdolność do pracy trwająca przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Zaprezentowany powyżej mechanizm wykładni prawa uwidacznia, że ustawodawca nie zawęził możliwości korzystania z proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składki tylko do ubezpieczonych, którzy zadeklarowali najniższą podstawę wymiaru składki. Wartość zadeklarowanej podstawy wymiaru nie wpływa na możliwość obniżenia kwoty najniższej podstawy, ponieważ ta jest stała, określona zakresem normowania. Innymi słowy, zmniejszeniu zawsze ulega kwota najniższej podstawy wymiaru, bez względu na wysokość zadeklarowanej podstawy. Ustawodawca wyraźnie bowiem ograniczył, co należy podkreślić, możliwość proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składki tylko do kwoty najniższej podstawy wymiaru, nie warunkując tej możliwości wartością zadeklarowanej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2019 r., III UZP 1/19 (LEX nr 2694499), stanowiący jakby podsumowanie dotychczasowego sporu w orzecznictwie dotyczącego wykładni przepisów art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Konsekwencją przyjęcia przez Sąd Apelacyjny trafności wykładni tych przepisów dokonanej w ostatnio powołanej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2019 r., III UZP 1/19, musiała być częściowa zmiana zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez ustalenie, że zadeklarowana przez ubezpieczoną I. M. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe za miesiąc październik 2017 r. ulega proporcjonalnemu zmniejszeniu w części obejmującej kwotę najniższej podstawy wymiaru składek. W związku z tym przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w takim zakresie należało uznać za chybiony. W pozostałym zakresie, tj. w części, w której zadeklarowana przez wnioskodawczynię podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc październik 2017 r. przewyższała kwotę najniższej podstawy wymiaru składek, zarzut obrazy ostatnio powołanych przepisów należało uznać za trafny, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w tej części.

Mając na uwadze, że odwołanie ostatecznie zostało jedynie częściowo uwzględnione, zmianie podlegało również zawarte w pkt II zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu poprzez wzajemne zniesienie tych kosztów między stronami. Takie rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję znajduje uzasadnienie w treści art. 100 k.p.c.

Apelacja organu rentowego kwestionująca uprawnienie ubezpieczonej do proporcjonalnego zmniejszenia zadeklarowanej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc październik 2017 r. w części obejmującej kwotę najniższej podstawy wymiaru składek, z przyczyn, o których była już wyżej mowa, jako niezasadna podlegała oddaleniu.

O kosztach instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. (w części uwzględniającej apelację) oraz art. 385 k.p.c. (w pozostałym zakresie) orzekł jak w sentencji.